

Bryan PERRO (n. 1968, la Shawinigan, Canada), actor și scriitor canadian de expresie franceză. Recunoscut pe plan internațional grație romanului pentru adolescenți *Amos Daragon* (12 volume), tradus în 18 limbi, autorul este distins cu numeroase premii literare: Auteur coup de cœur, jeunesse, Salon du livre de Trois-Rivières (2004); Auteur coup de cœur, jeunesse, Salon du livre de l'Outaouais (2004); Palmarès Communication-Jeunesse des livres préférés des jeunes (2005); Prix Personnalité des Salons du livre (2006); Prix Jeunesse de science-fiction et de fantastique québécois (2006).

Bryan Perro

Amos Daragon,
mânia lui Enki

Traducere din franceză de Letiția AGHION

CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

www.cartier.md

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, Chișinău. Tel./fax: 34 64 61. E-mail: casacartii@cartier.md

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 21 42 03. E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 24 10 00. E-mail: librariadinhol@cartier.md

Librăria Văruș Shakespeare, str. Șciusev, nr. 113, Chișinău. Tel.: 23 21 22. E-mail: librariavs@cartier.md

Librăria 9, str. Pușkin, nr. 9, Chișinău. Tel.: 22 37 83. E-mail: libraria9@cartier.md

Colecția *Verde* este coordonată de Vitalie Coroban

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/Tehnoredactare: Diana Gălcă

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Combinatul Poligrafic (nr. 91905)

Bryan Perro

AMOS DARAGON, LA COLÈRE D'ENKI

© Les Éditions des Intouchables, 2004

Bryan Perro

AMOS DARAGON, MÂNIA LUI ENKI

Ediția I, octombrie 2009

© Cartier, 2009, pentru prezenta versiune românească.

Această ediție a apărut într-un tiraj de 610 exemplare. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Perro, Bryan

Amos Daragon, Mânia lui Enki / Bryan Perro ; trad. Letiția Aghion – Ch. : Cartier, 2009

(Combinatul Poligr.). – 248 pag. – (Colecția „Verde”).

Tit. orig. : Amos Daragon, la Colère d'Enki. – 610 ex.

ISBN 978-9975-79-593-7.

821.133.1-31

P 52

Prolog

Enki, zeul suprem al panteonului sumerian, îi apăru într-o noapte în vis celui mai puternic dintre preoții săi și-i spuse să construiască un turn care să ajungă până la cer și dincolo de nori. Această clădire, numită El-Bab, avea să fie o minune a lumii și trebuia să îndemne toate popoarele de pe pământ să slăvească o singură divinitate, într-un cult unic, pe potriva măreției și a strălucirii lui Enki.

Fu deschis, prin urmare, un șantier imens, iar, pentru îndeplinirea acestei sarcini, mii de bărbați și femei fură înrobiți și puși să muncească ca sclavi. Începură să ridice un turn atât de înalt, încât sfida toate legile fizicii. Fără milă și fără chibzuință, marele preot Enmerkar și Arrata, regele întinsului ținut Dur-Sarrukin, își uniră forțele ca să clădească turnul El-Bab.

În panteonul zeilor sumerieni, Enki fu certat cu asprime și criticat îndelung pentru că-i inspirase o astfel de viziune preotului său. Fu învinuit de uzurparea puterii divine și i se refuză titlul pe

care-l râvnea cu atâta patimă, cel de zeu unic. Ba chiar ceilalți zei se aliară împotriva lui și hotărârea să-l scoată din panteon pe zeul cel plin de sine.

Însă răul fusese deja făcut și turnul El-Bab, chiar și numai pe un sfert terminat, avea o influență atât de mare, încât puterile lui Enki le egalau acum pe cele ale foștilor lui prieteni adunați toți laolaltă. Părăsind panteonul, zeul declară, spumegând de mânie:

– Mă voi răzbuna pe voi, unul câte unul, și vă voi înjosi în fața oamenilor. Le voi arăta muritorilor care este singurul zeu pe care trebuie să-l slăvească și ce pățesc cei ce nu cred în mine. Nu veți putea face nimic pentru ca să-mi ostoiți mânia, iar credincioșii voștri mă vor implora să pun capăt nenorocirilor.

Prezicerile străvechi ale oracolelor, ale augurilor, ale semnelor și ale horoscoapelor aveau să se împlinească în curând, aducând năpasta asupra întinselor ținuturi aride și cutremurând din temelii acel colț de lume. Mânia marelui zeu avea să stârnească o nenorocire așa de cumplită, încât avea să fie numită, de cei ce avuseseră nenorocul să-i supraviețuiască, cele zece plăgi ale lui Enki.

Trădarea marelui preot

Din zi în zi, Enmerkar privea cu mândrie cum se ridica, încet-încet, marele turn El-Bab. Primul nivel al clădirii servea drept templu și era cât douăzeci de palate împărătești laolaltă. Mii de credincioși se rugau aici zi și noapte, necontenitul lor du-te vino creând un val neîntrerupt, un adevărat râu de oameni. Mai multe ruguri de tămâie răspândeau un miros puternic de mir, care se înălța până la caturile de mai sus. Mai mult de cincisprezece mii de coloane sculptate în piatră susțineau acest turn gigantic de trei sute de etaje. Însă, ca să ajungă la cer și să atingă norii, el trebuia să aibă de patru ori pe-atât.

Marele preot, supranumit și Vipera din cauza râsului său șuierător și a intențiilor sale întotdeauna otrăvite, avea o putere absolută peste întreg teritoriul dimprejurul lui El-Bab. Aratta,

regele ținutului Dur-Sarrukin și al Sumerului, îi dăduse mână liberă pentru înfăptuirea acestui proiect și îi acordase toate drepturile, chiar și pe cel de a conduce o armată. Regele considera că era important ca Enmerkar, la nevoie, să poată înăbuși o revoltă a sclavilor sau să apere turnul în eventualitatea unui atac.

Pe zidul turnului sta scrisă, cu litere de aur, de câțiva metri înălțime, o ghicitoare ciudată:

„Trebuie să călărești și să nu călărești, să-mi aduci un dar și să nu-l aduci. Vom ieși, cu mic, cu mare, să te întâmpinăm și va trebui să-i convingi pe oameni să te primească și totuși să nu te primească.”

Credincioșii, uimiți, se închinau în fața frazei mistice și se rugau cu ardoare. Această parabolă părea să poarte un mesaj plin de miez. Or numai Enmerkar îi cunoștea adevărata semnificație, copleșit de toată povara ei. Enki, zeul său, i-o destăinuise în vis. Zeul îi mai spusese că cel ce va desluși taina trebuia numaidecât ucis, altfel El-Bab avea să se prăbușească, iar preotul să moară. Și, cum cea mai bună strategie de apărare este adeseori atacul, Enmerkar poruncise ca această frază să fie înscrisă pe toate săbiile sumerienilor,

pe toate căștile oștenilor săi, pe toate pergamentele importante, pe mii de coliere, bijuterii, obiecte prețioase și în toate registrele de socoteli ale popoarelor sclavagiste aliate. Căci, ca să prinzi un pește, își spusese, trebuie să pui momeli peste tot și să pândești răbdător. Cursa fusese, astfel, întinsă și marele preot își aștepta pregătit dușmanul. Enmerkar însă mai aștepta pe cineva.

Tot în vis, Enki îi promisesese și un ajutor divin, întruchipat de cinci frați, constructori iscușiți, care numai ei puteau să termine etajele superioare ale turnului. Conduși de tatăl lor, acești cvintupleți cu puteri extraordinare aveau să-l slujească cu credință până la desăvârșirea turnului El-Bab.

În acea zi plină de promisiuni, de plesnituri de bici și de venerație pentru zeul lui, rugăciunile lui Enmerkar nu fură însă întrerupte nici de dușmanul său, nici de constructorii pricepuți pe care-i aștepta, ci de o ceată de preoți sumerieni furioși.

Aproape o sută de preoți își strigau nemulțumirea în templul El-Bab. Pus în fața acestei răzmerițe, Enmerkar le porunci soldaților săi să dea afară credincioșii de la primul nivel, nelăsându-i

înăuntru decât pe preoții supărați. Și mai ceru ca două sute de arcași să fie gata să intervină la semnalul său.

Poruncile îi fură îndeplinite întocmai.

Enmerkar merse apoi să-i întâlnească pe confracții săi furioși. Cu privirea semeață și cu un zâmbet disprețuitor, îi întrebă:

– Ce s-a întâmplat, frați preoți ai Sumerului? Cărui fapt datorez această plăcută surpriză? Căci arareori avem ocazia să ne întâlnim cu toții!

– Știi foarte bine ce ne aduce aici, răspunse un preot bătrân, orb, adus de spate și sprijinit într-un baston negru de lemn. Marele Nanna, zeul Lunii și al Anotimpurilor, mi-a spus că Enki încearcă să ia puterea asupra întregului panteon și să devină Zeu Unic...

– Ei, asta-i acum! rânji Enmerkar. Fiți fără grijă, zeul meu nu vrea decât un loc: cel care i se cuvine!

– Acest turn trebuie să dispară! strigă o preoteasă slujind cultul lui Inna-na, zeița Iubirii și a Războiului. El-Bab ne fură din zi în zi tot mai mulți credincioși și sporește puterea lui Enki asupra lumii. Un Zeu Unic nu-i poate înlocui pe toți ceilalți zei!

Din toate părțile izbucniră strigăte de aprobare. Preoții erau supărați foc și gata de orice ca să recâștige încrederea oamenilor. Enmerkar ceru, atunci, să se facă liniște și continuă pe un ton părintesc:

– Eu vă înțeleg și... îmi dau seama că am făcut, probabil, o greșală. Gata, recunosc, ați învins! Voi dărâma acest turn... Voi dărâma acest templu splendid și voi elibera sclavii! Căci asta vreți, nu? Știți prea bine că mie nu-mi place dușmănia și vreau ca toți preoții și toți zeii de pe întreg cuprinsul Sumerului să trăiască în pace. Așa că îmi cer iertare că v-am jignit.

– Nu! strigă un preot din cultul lui Nusku, zeul Focului. Nu trebuie să distrugi această lucrare minunată! Haide mai degrabă să o împărțim... Ar trebui ca toți zeii să-și aibă locul între zidurile lui El-Bab, pentru ca toți credincioșii din această parte a lumii să vină să-i slăvească.

– Ce idee bună! îl luă peste picior Enmerkar. Eu construiesc El-Bab pentru marele zeu Enki și mă pomenesc pe cap cu tot alaiul zeilor mărunți și al zeițelor neînsemnate... Am înțeles: de fapt, voi nu vreți să dărâm turnul, voi vreți să mi-l furați! Nu sunteți doar preoți, mai sunteți și hoți, pe deasupra!

– Gândește-te bine la propunerea aceasta, zise la rândul său un preot al lui Nergal, zeul Morții. Mai bine îți împarți averea decât s-o pierzi cu totul. Aici este mult loc. Acest turn, chiar și numai pe un sfert terminat, este suficient de mare ca să găzduiască toți zeii noștri, ba chiar și pe cei ai aliaților noștri.

– ALTĂ veste bună! zise Enmerkar, batjocoritor. Va să zică El-Bab ar putea găzdui, ptiu, ce idee, și divinitățile aliaților noștri! Și pe mai cine-altcineva? Haideți, nu cumva vreți să facem din acest turn un târg mare, în care credincioșii vor putea alege azi un zeu și mâine altul! Să împărțim rugăciunile... una pentru tine... două pentru mine... una pentru Nergal... alta pentru Inna-na...

– Oricum, n-ai de ales! îl întrerupse preotul orb. Am venit aici cu gând să nu mai plecăm. Va trebui ori să ne primești la tine ori să dărâmi acest turn ori să pleci. Așa a hotărât panteonul sumerian. Zeii s-au adunat și ne-au poruncit să transformăm această clădire într-un templu mare pentru toate divinitățile sau, dacă nu..., să-l nimicim. Înaintea ta stau cei mai puternici preoți de pe meleagurile sumeriene și nici măcar tu nu ne vei putea alunga. Zeii ne-au trimis.

Enmerkar strânse din dinți cu furie și rânji. Cu mâna dreaptă arătă către inscripția încrustată cu litere de aur pe zidul turnului și citi:

– Trebuie să călărești și să nu călărești, să-mi aduci un dar și să nu-l aduci. Vom ieși, cu mic, cu mare, să te întâmpinăm și va trebui să-i convingi pe oameni să te primească și totuși să nu te primească.

Apoi îi întrebă cu subînțeles:

– Înțelege cineva ceva din asta?

Preoții se uitară unii la alții, ridicând din umeri. Niciunul nu-i răspunse la întrebare, căci nimeni nu izbutise să deslușească această taină.

Enmerkar murmură, atunci, printre dinți:

– Înțeleg, deci, că nu sunteți nicicum un pericol pentru mine și pentru El-Bab. De fapt, nu sunteți decât un mic neajuns!

Urmă apoi, pe un ton vesel, care-i ascundea veninul din vorbe:

– Vă anunț că vom împărți acest turn, așa cum doriți!

În grupul preoților, se stârni un murmur de satisfacție. Enmerkar continuă pe același ton:

– Ați intrat în El-Bab hotărâți să rămâneți, atunci... AICI VEȚI RĂMÂNE!

Templul răsună de aplauze, până când Enmerkar făcu semn arcașilor să atace grupul. Luați prin surprindere, preoții nu avură timp nici măcar să se roage zeilor lor sau să arunce farmece. De pretutindeni zburau săgeți, care-i nimereau în cap, în gât, în stomac sau în spate. Mai mulți preoți răniți vrură să scape și alergară spre ușă, însă primul val de săgeți fu urmat de un al doilea, și mai aprig încă. Vârfurile săgeților fuseseră otrăvite cu grijă, astfel încât niciun fugar nu supraviețui. Templul El-Bab răsună preț de câteva minute de urlete sfâșietoare, după care... se umplu de o tăcere mormântală.

Atunci, Enmerkar porunci oamenilor săi să taie capetele preoților și să le trimită înapoi în comunitățile de unde veniseră, mesagerii fiind însărcinați să le înfigă în niște prăjini lungi, în fața templelor lor, împreună cu acest avertisment: „Iată ce pățesc cei care-l supără pe marele Enki.”

Marele preot porunci, de asemenea, ca poporul de pe întinsele meleaguri ale Sumerului și din ținutul Dur-Sarrukin să fie vestit că cine nu-l slăvește cu credință pe Zeul Unic va fi aspru pedepsit. Această pedeapsă divină, binemeritată după părerea lui, avea să oblige păgânii să se închine în fața lui Enki și să-i ceară îndurare.

În templul El-Bab fu pregătit, după aceea, un rug mare, pe care fură arse trupurile preoților decapitați. Porțile turnului se redeschiseră și sute de credincioși călcară cu picioarele goale pe sângele și cenușa din încăpere și zăriră resturile carbonizate ale celor ce se împotriviseră stăpânirii Zeului Unic. Enmerkar se înfățișă valului crescând de pelerini uimiți și predică, plin de forță și convingere:

– Lumea se schimbă, dragi discipoli. Astele se ceartă și ne arată că zeii ne-au trădat. Numai Enki, Zeul Unic, vă poate salva sufletele și vă poate cuprinde în lumina sa divină, atunci când veți păși în lumea de dincolo. Osemintele acestor preoți, care zac la picioarele voastre, ne amintesc că oamenii sunt slabi în fața Zeului Unic și că trebuie să ne supunem voinței lui. Enki vorbește prin mine... Sunt glasul său și urechile sale pe pământ. Sunt ocrotitorul și călăuza voastră! Nu vă temeți, căci cel ce laudă numele lui Enki îl slăvește pe preotul său și-și asigură o viață lungă și îmbelșugată. Păziți-vă de cei ce spun altfel, căci aceia vor ajunge cenușă și vor servi drept pildă pentru ceilalți... Nu există mântuire decât pentru cei ce-l venerază pe Enki, nu există speranță pentru cei ce refuză să-l

primească pe Enki în inimile lor! Rugați-vă ca cei ce caută încă să-și găsească drumul. Rugați-vă să se întoarcă ei către El-Bab, înainte ca El-Bab să-și întoarcă fața de la ei!

Înspăimântați, discipolii se aruncară la pământ să-i sărute picioarele. Văzându-i cum se târau ca niște râme, Enmerkar gândi: „Oamenii sunt precum câinii. Fără cușcă, lanț și stăpân, ei nu reprezintă nimic!”

Barthélémy și Minho

Barthélémy, marele cavalier al luminii, seniorul și stăpânul cetății Bratel-cea-Vestită, bărbat viteaz, inimos și semeț, îl privi pe Amos Daragon în adâncul ochilor și izbucni în hohote de plâns în brațele lui. Și plânse, nemaiputându-se opri, strângându-l încă și mai tare în brațe pe băiat. Puhoai de lacrimi îi curgeau pe obraji, în timp ce oamenii săi, vreo zece de toți, încercau să-și stăpânească emoția, fără să izbutească prea bine.

Într-un târziu, Barthélémy se mai liniști și-și regăsi stăpânirea de sine. Apoi le istorisi povestea lui:

– Dacă ai ști, Amos, câte-am îndurat de la cumplitele bonete roșii! Sunt niște fiare... Nu au niciun respect pentru viață și niciun strop de milă. Sunt... sunt atât de fericit că sunt liber! Mă vedeam condamnat la sclavie pe viață...